

Arrest

nr. 143 455 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 20 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 maart 2014 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 januari 2015 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan legaal in België te hebben verbleven. Zij werd op 23.02.2010 in het bezit gesteld van een B- kaart doch keerde terug naar Soedan op 31.12.2010 om aldaar te studeren. Sedert juni 2013 is zij terug in België, haar verzoek tot herinschrijving werd geweigerd. Dit alles toont echter niet aan waarom zij niet tijdelijk zou kunnen terugkeren om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst of een land daartoe bevoegd.

Zij haalt aan dat haar moeder, haar zus en 2 broers zich in België bevinden en haar vader de Nederlandse nationaliteit heeft en zich in België zou bevinden. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat heden haar vader niet legaal in België verblijft. Verder verhindert een tijdelijke scheiding met haar familie betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst of land daartoe gemachtigd. Van zodra immers betrokkene zich in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tót binnenkomst in het Rijkte worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar familie te verenigen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene reeds eerder van haar familie gescheiden was door haar studies. Uit haar paspoort en verklaringen blijkt dat zij op 31.10.2010 België verliet. Zij kwam vervolgens naar België op 01.06.2013 en vertrok terug op 24.06.2013.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene haalt aan haar land te hebben verlaten in 2002 en sedertdien haar centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België te hebben opgebouwd. Hierbij dient te worden opgemerkt dat deze belangen gedurende de laatste twee jaar zich niet in België bevonden daar zij sedert 2011 terug naar Soedan was. Aldus kan dit geen buitengewone omstandigheid vormen.

Betrokkene haalt aan niets meer te hebben om naar terug te keren, geen bestaansmiddelen noch huisvesting te hebben. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen vrienden of kennissen heeft gemaakt, gedurende haar meer dan 2-jarig verblijf in Soedan, waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tót regularisatie. Verder toont zij niet aan dat zij geen beroep kan doen op de financiële steun van haar familie. Tenslotte kan zij een beroep doen op het IOM teneinde de terugkeer mogelijke maken.

Zij haalt verder aan dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is te Soedan en dat zij hiervoor naar Egypte dient te gaan, wat de nodige administratieve rompslomp en vertraging zal meebrengen. Echter dit geldt voor alle Soedanese onderdanen die een visumaanvraag lang verblijf wensen in te dienen. Het kan dan ook geen buitengewone omstandigheid voor betrokkene alleen zijn.

Wat de elementen van integratie en Nederlands spreken betreft, deze behoren tót de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De overige elementen (prangende humanitaire situatie, verwijzing naar Internationaal Kinderrechten-verdrag en EVRM, instructies van 19.07.2009, integratie, Nederlands spreken, vrienden-kennissenkring, werkwilligheid, heeft een blanco strafregister) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980".

1.3. Eveneens op 5 januari 2015 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geen geldig visum”.

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu artikel 8 EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). In het tweede middel wordt duidelijke een grief inzake artikel 8 EVRM opgeworpen ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij vermag in haar nota niet vooruit te lopen op de behandeling van de grief betreffende artikel 8 EVRM door de Raad.

Bijgevolg moet de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een *“Eerste middel, met betrekking tot de onontvankelijkverklaring van de aanvraag 9bis”* werpt verzoekster op, *“Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991), schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht en schending van artikel 8 EVRM.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het verzoekschrift van verzoekster op 05.01.2015 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoekerster haar aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene “onvoorzienbaar” is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat er in het geval van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen om naar Soedan terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in verzoekster haar land van herkomst die de bevoegdheid heeft om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden af te leveren, zodat verzoekster gedwongen zal worden om zich te richten tot een diplomatieke post in het buitenland, waar verzoeker evenmin gemachtigd is tot verblijf en wat de nodige vertraging en administratieve rompslomp met zich mee zal brengen.

Dat verzoekster naar Egypte moet afreizen aangezien de bevoegde ambassade gelegen is in Caïro.

Dat het voor verzoekster onmogelijk is om naar een voor haar vreemd land af te reizen, om aldaar een aanvraag te doen, zonder dat zij maar enige zekerheid heeft dat haar aanvraag behandeld zal worden.

Dat verzoekster in Egypte bovendien geen verblijfplaats heeft, en niet de financiën heeft om af te reizen naar daar, en daar te verblijven gedurende de tijd die nodig is om haar aanvraag aldaar te doen.

Dat bovendien de vermeende gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post geen garanties biedt daar er geen opvolging wordt weerhouden aan aanvragen in hoofde van de diplomatieke of consulaire post.

Dat dit manifest een schending inhoudt van de rechtszekerheidsbeginsel daar deze posten de aanvragen manifest naast zich neerleggen en zelfs niet op antwoorden.

Dat er dan ook moeilijk van verzoekster verwacht kan worden dat zij het leven dat zij hier sedert 2002 heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou moeten laten om naar haar land van herkomst, of in dit geval naar Egypte terug te keren.

Het feit dat verzoekster haar centrum van belangen dat zij hier sedert enkele jaren heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zouden moeten verlaten, zonder de garantie dat zij in Egypte ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de geijkte weg te doen.

Dat verzoekster sinds 2002 in België verblijft (met een korte onderbreking van 3 jaar omwille van haar studies) en hier sedertdien een nieuw leven heeft en alhier samen leeft met haar ouders, haar zus en twee broers die in het bezit zijn van een definitieve verblijfsvergunning. Dat de Dienst Vreemdelingen-zaken geen rekening houdt met deze elementen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekster alhier haar centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij haar leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen enkele actuele band mee heeft. Verzoekster heeft in Soedan niet alleen haar huisvesting en broodwinning achtergelaten, zij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat zij reeds jaren geleden verliet. Voor haar zijn de omstandigheden dan ook bijzonder moeilijk wanneer zij zou moeten terugkeren naar een land dat zij sedert jaren niet meer bezocht heeft.

Dat er aldus in hoofde van verzoekster zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die haar toelaten om de aanvraag in België te doen.

Dat verzoekster verder ook gewag kan maken van een uitstekende integratie, en duurzame sociale banden in België.

Dat er zonder twijfel gesteld kan worden dat verzoekster op zeer intense wijze zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Dat er namelijk aan de integratie van verzoekster geenszins kan getwijfeld worden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekerster.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of

hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)
Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurdde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. In de eerste bestreden beslissing verwijst de verwerende partij naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt zij vast dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

3.5. Met haar betoog over de buitengewone omstandigheden toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip dat zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid.

3.6. In haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag had verzoekster het volgende opgeworpen als buitengewone omstandigheid: *"Dat er bovendien geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in verzoeksters land van herkomst die de bevoegdheid heeft om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden af te leveren, zodat verzoekster gedwongen zal worden om zich te richten tot een diplomatieke post in het buitenland, waar verzoekster evenmin gemachtigd is tot verblijf en wat de nodige vertraging en administratieve rompslomp met zich mee zal brengen. Verzoekster zal naar Egypte moeten afreizen aangezien de ambassade gelegen te Caïro bevoegd is."*

In de bestreden beslissing wordt dit argument als volgt beantwoord:

“Zij haalt verder aan dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is te Soedan en dat zij hiervoor naar Egypte dient te gaan, wat de nodige administratieve rompslomp en vertraging zal meebrengen. Echter dit geldt voor alle Soedanese onderdanen die een visumaanvraag lang verblijf wensen in te dienen. Het kan dan ook geen buitengewone omstandigheid voor betrokkene alleen zijn”.

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster:

“Dat het voor verzoekster onmogelijk is om naar een voor haar vreemd land af te reizen, om aldaar een aanvraag te doen, zonder dat zij maar enige zekerheid heeft dat haar aanvraag behandeld zal worden. Dat verzoekster in Egypte bovendien geen verblijfplaats heeft, en niet de financiën heeft om af te reizen naar daar, en daar te verblijven gedurende de tijd die nodig is om haar aanvraag aldaar te doen. Dat bovendien de vermeende gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post geen garanties biedt daar er geen opvolging wordt weerhouden aan aanvragen in hoofde van de diplomatieke of consulaire post.

Dat dit manifest een schending inhoudt van de rechtszekerheidsbeginsel daar deze posten de aanvragen manifest naast zich neerleggen en zelfs niet op antwoorden”.

Verzoekster kan niet dienstig de door haar in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontwikkelde buitengewone omstandigheid aangaande de moeilijkheid om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen in Egypte, gaan uitbreiden in haar verzoekschrift. De Raad kan niet in de plaats van de verwerende partij argumenten gaan beoordelen die niet ontwikkeld werden in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. De zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop verzoekster zich beroept, rust ook op haar (RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en het kwam haar aldus toe om met precisie de buitengewone omstandigheid te omschrijven in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Ten overvloede, het betreft niet meer dan een bloot betoog van verzoekster, dat de door de verwerende partij gedane beoordeling niet aan het wankelen kan brengen.

3.7. Verzoekster herhaalt voor het overige in se de elementen die haar zaak kenmerken en is ervan overtuigd dat deze wel degelijk buitengewone omstandigheden betreffen, maar hiermee kan zij geen afbreuk doen aan de in de eerste bestreden beslissing gedane beoordeling ervan, waartegen zij niets in concreto inbrengt.

3.8. Verzoekster beklemtoont dat het centrum van haar belangen in België gevestigd is en verwijst hierbij naar artikel 8 EVRM, zoals zij het ook al had ontwikkeld in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag, maar hiermee brengt zij niets in tegen en kan zij geen afbreuk doen aan de eerste bestreden beslissing waar deze stelt, *“Betrokkene haalt aan haar land te hebben verlaten in 2002 en sedertdien haar centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België te hebben opgebouwd. Hierbij dient te worden opgemerkt dat deze belangen gedurende de laatste twee jaar zich niet in België bevonden daar zij sedert 2011 terug naar Soedan was. Aldus kan dit geen buitengewone omstandigheid vormen.”*

3.9. De motivering in de eerste bestreden beslissing, *“Wat de elementen van integratie en Nederlands spreken betreft, deze behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. De overige elementen (prangende humanitaire situatie, verwijzing naar Internationaal Kinderrechtenverdrag en EVRM, instructies van 19.07.2009, integratie, Nederlands spreken, vrienden-kennissenkring, werkwillegheid, heeft een blanco strafregister) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980”*, is deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Door opnieuw te wijzen op haar volgens haar oordeel uitstekende integratie en te stellen dat hieraan niet aan kan worden getwijfeld, slaagt verzoekster er niet voormelde beoordeling aan het wankelen te brengen.

3.10. Verzoekster verwijst naar de aanwezigheid van haar ouders, zus en broers in België maar hiermee kan ze geen afbreuk aan de eerste bestreden beslissing waar deze stelt, *“Zij haalt aan dat haar moeder, haar zus en 2 broers zich in België bevinden en haar vader de Nederlandse nationaliteit heeft en zich in België zou bevinden. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat heden haar vader niet legaal in België verblijft. Verder verhindert een tijdelijke scheiding met haar familie betrokkene niet om de aanvraag in te*

dienen in het land van herkomst of land daartoe gemachtigd. Van zodra immers betrokkene zich in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om t t binnenkomst in het Rijkte worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar familie te verenigen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene reeds eerder van haar familie gescheiden was door haar studies. Uit haar paspoort en verklaringen blijkt dat zij op 31.10.2010 België verliet. Zij kwam vervolgens naar België op 01.06.2013 en vertrok terug op 24.06.2013.”

3.11. De opgeworpen schending van artikel 8 EVRM wordt niet uitgewerkt. Een herhaling van de elementen zoals geschetst in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag volstaat te dezen niet. Verzoekster brengt niets in concreto in tegen de eerste bestreden beslissing waar deze stelt, *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”*

3.12. De afsluitende theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht toont daarvan geen schending aan.

Het eerste middel is ongegrond.

3.13. In een *“Tweede middel, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten”* werpt verzoekster op, *“Schending van het artikel 8 EVRM, schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 22 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, de algemene principes van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, en de zorgvuldigheidsplicht.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Zoals de Raad reeds eerder stelde in een arrest dd. 31.07.20081, gevelde in een kamer met drie rechters, is de Staat er krachtens zijn algemene motivatieplicht en de algemene principes van behoorlijk bestuur toe gehouden om een beslissing te nemen op grond van alle pertinente gegevens die zij ter beschikking heeft op het moment van de beslissing, en zeker wanneer niet blijkt dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 niet gedaan is om de uitoefening te verhinderen van de bevoegdheden die door artikel 7 worden bepaald.

In het genoemde arrest stelt de Raad dat dit immers de impact is van de grondrechten die vervat liggen in verschillende internationale verdragen waarvoor de Belgische Staat zich geëngageerd heeft en die haar als dusdanig ook binden.

Hoewel de Belgische Staat uiteraard het recht behoudt om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te reguleren, kan de uitoefening van dit recht toch een probleem stellen wanneer er gegronde redenen zijn om aan te nemen van de verwijdering van de betrokken persoon een schending zou uitmaken van een fundamenteel recht dat vervat ligt in internationale regelgeving die directe werking heeft2.

In casu kunnen de bevoegdheden van de Belgische Staat die vervat liggen in het artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 niet het effect hebben dat zij de administratieve overheid zouden ontslaan van de verplichting om de internationale wetten die België ondertekend heeft te respecteren. Deze internationale regelgeving omvat ondermeer de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, die directe werking hebben en aldus aan burgers rechten toekennen die zij zonder meer kunnen laten gelden ten aanzien van de administratieve of gerechtelijke overheid. Deze overheden zijn dan ook gehouden om deze rechten te vrijwaren.

De overheid mag dus niet zonder meer toepassing maken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wanneer de betrokken persoon voorafgaandelijk in een aanvraag tot machtiging tot verblijf te kennen heeft gegeven dat er gegronde reden is om aan te nemen dat er een schending van fundamentele rechten mogelijk is.

Wanneer verzoeker wil inroepen dat haar recht op gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM geschonden wordt, dient hij aan te tonen dat er sprake is van een dergelijk gezins- en privéleven, en de manier waarop de bestreden beslissing hierop een inbreuk vormt.

Dat verzoekster alhier een gezinsleven heeft aangezien haar ouders, zus en twee broers in ons land wonen. Dat verzoekster bijgevolg het Belgische grondgebied niet kan verlaten, wat maakt dat indien verzoekster het grondgebied dient te verlaten dit gezin uit elkaar wordt gerukt, en er zich een schending van artikel 8 van het EVRM voordoet.

Dat aldus duidelijk is aangetoond dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten maakt echter geen enkel gewag van een onderzoek naar de gezinssituatie van verzoekster, laat staan dat deze overweging zo nauwkeurig mogelijk gemaakt zou zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier dat de Belgische Staat ook maar de minste afweging van belangen heeft gemaakt. De Belgische Staat heeft volledig nagelaten om de actuele gezinssituatie van verzoekster in ogenschouw te nemen en na te gaan of er aanwijzingen zijn dat het gezinsleven van verzoekster niet verder gezet zou kunnen worden, elders dan in België.

Dat verzoekster in haar verzoekschrift tot machtiging tot verblijf op duidelijke en precieze wijze te kennen heeft gegeven dat zij zich alhier geïntegreerd heeft, en er alles aan gedaan heeft om onze taal te leren, en zich in te passen in onze maatschappij. Dat zij deze ingeroepen motieven op dermate ernstige en precieze wijze heeft uiteengezet dat de Belgische Staat ertoe gehouden is om allereerst deze motieven te onderzoeken vooraleer over te gaan tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat deze rechtspraak eveneens toepasselijk is in het geval van toepassing van artikel 52/3 van de Wet van 15 december 1980, zoals hier het geval is.

Dat deze zienswijze eerder bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name en ondermeer in het arrest n° 35 100 dd. 31.11.2009.

Dat de Belgische Staat nagelaten heeft om deze motieven inhoudelijk te onderzoeken.

Dat de bestreden beslissingen namelijk op uiterst onpersoonlijke en stereotype manier werden gemotiveerd. Dat de motivering dan ook geenszins is gebeurd op grond van alle pertinente feiten die aan de Belgische Staat ter kennis werden gebracht.

Dat verzoekster er aldus van uit mag gaan dat de Belgische Staat op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met de situatie van verzoekster.

Dat de Belgische Staat dan ook automatisch toepassing heeft gemaakt van artikel 52/3 en dit in strijd met de verplichtingen waartoe zij krachtens nationale en internationale regelgeving toe gehouden is.

Dat artikel 8 EVRM er uiteraard niet aan in de weg staat dat de lidstaten autonoom de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-burgers reguleren, maar dat deze regelgeving en de uitvoering ervan steeds in overeenstemming moet zijn met het respect voor de grondrechten waartoe de Belgische Staat zich verdragsrechtelijk heeft verbonden.

Wanneer het niet gaat om de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht, maar om het toelaten hiervan, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er niet overgegaan moet worden tot een onderzoek van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Niettemin moet de Staat nagaan of zij niet gehouden is tot een positieve verplichting om toe te staan dat het gezinsleven wordt verdergezet en verder ontwikkeld⁴. Zij kan dit nagaan door een afweging te maken van de belangen die in het geding zijn. Wanneer er uit deze belangenafweging zou blijken dat de Staat gehouden is tot een positieve verplichting, valt er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen.

De Staat is er in elk geval toe gehouden om, naast het respecteren van de wettelijke voorschriften, eveneens toepassing te maken van deze belangenafweging bij het nemen van een beslissing⁶.

Dat het in het licht van deze omstandigheden dan ook volstrekt onredelijk is om aan verzoeker een bevel om het grondgebied op te leggen.

Dat de huidige bestreden beslissing dan ook in het geheel niet strookt met de principes van redelijkheid en proportionaliteit die de Dienst Vreemdelingenzaken als administratieve overheid dient te hanteren in haar handelen met burgers.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken door de huidige beslissing het doel ver voorbij schiet.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aldus heeft nagelaten om het dossier op grondige wijze voor te bereiden en de motivering in de bestreden beslissing ook niet conform is aan de formele motiveringsplicht.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de

feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is”.

3.14. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.15. Verzoeksters kernbetoog is dat verwerende partij voor wat betreft de tweede bestreden beslissing nagelaten heeft haar gezinssituatie en haar integratie in België te onderzoeken en hieromtrent te motiveren.

3.16. De Raad ziet niet in op welke grond verzoeksters verwachting gesteund is, daar waar de eerste bestreden beslissing die samen met de tweede bestreden beslissing werd getroffen en betekend, dienaangaande reeds een onderzoek doet en motiveert.

3.17. Verzoekster toont niet in concreto aan dat zij als meerderjarige hier een gezinsleven leidt met haar ouders, zus en broers in de zin van artikel 8 EVRM. Voor zover toch dient te worden aangenomen dat zijn alhier een privé- en gezinsleven leidt dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM is het zo dat de tweede bestreden beslissing niet inhoudt dat verzoekster voorgoed gescheiden wordt van haar familie of België voorgoed dient te verlaten. Op dit punt stelt de eerste bestreden beslissing reeds terecht, *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”, en “Vooreerst dient te worden opgemerkt dat heden haar vader niet legaal in België verblijft. Verder verhindert een tijdelijke scheiding met haar familie betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst of land daartoe gemachtigd. Van zodra immers betrokkene zich in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tót binnenkomst in het Rijkte worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar familie te verenigen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene reeds eerder van haar familie gescheiden was door haar studies. Uit haar paspoort en verklaringen blijkt dat zij op 31.10.2010 België verliet. Zij kwam vervolgens naar België op 01.06.2013 en vertrok terug op 24.06.2013”,* wat een belangenafweging vormt in het licht van artikel 8 EVRM.

3.18. Verzoeksters verwijzing naar artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet mist feitelijke en juridische grondslag aangezien de tweede bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

3.19. Verzoekster is voor het overige de overtuiging toegedaan dat de tweede bestreden beslissing kennelijk onredelijk en disproportioneel is, en dat de verwerende partij met deze beslissing *“het doel ver voorbij schiet”*, maar hiermee kan de tweede bestreden beslissing die voortvloeit uit een gebonden bevoegdheid niet aan het wankelen gebracht worden.

3.20. De afsluitende theoretische uiteenzetting over de zorgvuldigheidsplicht toont daarvan geen schending aan.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA